



Milka Zimková

Tam dajeko

Podľa vône orgovánu, ktorá sa šírila z bukréty v bledoružovom džbáne, vyhandľovanom za dve zajačie kožky od olaských Cigánov, na stole prikrytom bielym nakrochmaleným obrusom vyšívaným belasými nezábudkami súdim, že to mohlo byť koncom mája a v nedeľu popoludní. Vtedy sa u nás prestieral parádny obrus. Sedela pri ňom mama s mojou krstnou Marčou, jedli piškótový koláč – dzeň a noc – a niečo žlté mali naliate v malých kalíštekoch, zrejme vaječný koňak. Dvere z kuchyne boli otvorené dokorán. A ja asi štvorročná, učupená na ganku za pučiacim oleandrom. Čo som tam robila? Namiesto toho, aby som sa hrala na ulici s deťmi, číhala som ako vždy, keď sa pritrafila chvíľa, aby mi ani slovko neušlo z toho, o čom hovoria starší.

– Znaš, krescanko moja, – povedala vtedy mama krstnej, muším ci o tim povedzic, bo me to suzuje. Pejc dzeci mam, tote štiri akuratne, calkom suce, lem toto najmladše – to ako ja – take durne. I včera ucekala do šveta.

– Jak do šveta?

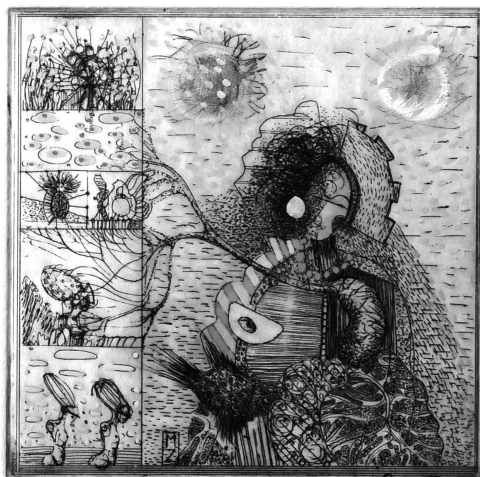
– Do torbečky sebe dala falatek chleba, kvašnu ogurku a cez zahrady hore na uboč. Keď slunko zašlo za kapušanski hrad, ta še vracela. Povedala, že ona chcela isc tam daleko.

– Nebuj še, ona z teho čuda vyrošne...

Chráň si chráň, tie krásne bláznovstvá, z ktorých si nám stále nevyrástla, spieva Peter Nagy.

Možno by som na orgovánovú príhodu pri západe slnka bola zabudla, nebyť mojej dcéry Miliny. Mala dva a pol roka. Napadol prvý sneh a my sme boli navštíviť našich známych na jednom sídlisku. Posedenie s obligátnymi chlebičkami, slanými tyčinkami, kávou a vravou najmenej desiatich ľudí, ktorá – či ste chceli, či nie – vyznievala nadmieru hlasito v štandardnej panelákovvej obývačke, prebiehalo v rámci normy, až kým som si neuvedomila, že mi chýba jedno dieťa. Nič som nepovedala, nazrela do dvoch ďalších izieb, kuchyne, kúpeľ-

ne a cez odchýlené dvere ako strela vyletela z prvého poschodia do tmy von. Pozerám napravo, naľavo, nič. Už som chcela kričať o pomoc, keď som v pološere na konci ulice zbadala niečo farebné, žltó-červeno-zelené. To boli ručne pletené nohavičky mojej malej Milinky, ktorá si suverénne s holou hlavou naboso vykračovala po prvom snehu.



BA/col
"Margaréta"
in 1/2011
2011

Milina Zimková: Margaréta, 2011

– Milinka, preboha, kde ideš?!
– Tam dajeko, povedala celá rozžiarená, ukazujúc prštekom na rozsvietené okná panelákov.

Videlo sa mi, že som už zabudla, alebo možno chcela zabudnúť na túto neobvyčajnú chvíľu plnú strachu, no pred pár rokmi, keď som vošla do ateliéru, kde Milina chystala svoju prvú výstavu, znovu som videla stáť to malé stvorenie, ktoré prštekom namiesto rozsvietených oblokov ukazuje na obrázky plné žiarivých farieb. Kadmiovej žlte a červene, veronskej zelene, francúzskej rumelky a geraniového laku, kde sa záhadne snúbi imaginácia s realitou a moja malá Milinka s bosými nôžkami na snehu, celá rozžiarená vchádza do svojich svetov tam dajeko...